


BIBELSK



TRO

3

/2019

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

28. årgang



www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Debatten om provosert abort
- Å du forunderlige Gud
 - Det nye Norge – Avkristningens konsekvenser

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland.

Rådet:

Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, Sivilingeniør John Peder Samdal, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne



**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Vipps: 538699
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspaltene.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at
ikke noe bryter med stiftelsens
formål og grunnlag. Unntak fra
dette kan være ytringer i klipp-
og leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
tildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Debatten om provosert abort <i>Leder. Av Olav Hermod Kydland</i>	4
Herren skal gi dere det dere trenger <i>Andakt. Av Hans Erik Nissen</i>	5
Herrens venner ingensinne <i>Sang. Av Edward Payson Hammond</i>	6
Å du forunderlige Gud <i>Bladklipp. Av Claus L. Munk</i>	7
Den beste kledning <i>Bokklipp. Av Carl O. Rosenius</i>	9
Lær de unge om å vurdere etiske spørsmål! <i>Kristen etikk. Av Per Bergene Holm</i>	9
Jeremia Del 3 Sann og falsk profeti <i>Bibelforum. Av Kjell Helland</i>	10
Abort <i>Bokklipp. Av Toralf Gilbrant</i>	13
Jesu liv i bønn til sin far i himmelen <i>Bibelforum. Av Jørgen Bernard</i>	14
Kristningskongene <i>Bokmelding.. Av Steinar Handeland</i>	18
Bok av Nissen <i>Bokmelding. Av Eivind Gjerde</i>	18
Til vår danske bladmodtagere! <i>Av Immanuel Fuglesang</i>	19
Bibelsamling på Audnastrand: 10.-14. juli 2019	20
Det nye Norge - Avkristningens konsekvenser <i>Fra troens slagmark. Av Per HÅKONSEN</i>	22

Gjør hele livets gjerning ny Og våre veier rene,
Hjelp du oss syndens lyst å sky Og tjene Gud alene.
Så vi kan troen på Guds ord For verdens barn som
hos oss bor, Med kristen gjerning vise!

(Nr 690 vers 3 i Sangboken)

Debatten om provosert abort

AV OLAV HERMOD KYDLAND

I den senere tid har det foregått en debatt om provosert abort (fosterdrap) i media. Foranledningen til dette var at KrF ønsket å gå inn i Solberg-regjeringen. Særlig abortspørsmålet er viktig for KrF. Det ble stilt spørsmål om § 2 c og dette med tvillingabort kunne forandres.

Fra både sosialistisk hold og andre ble det i sterke ordlag og ved flere demonstrasjoner advart mot å gjøre noe med abortloven.

Da den nye regjeringen ble utnevnt, demonstrerte mange. En del kvinner hadde ikledd seg røde klesdrakter med hvit luer inspirert av romanen og Tv-serien "The Handmaid's Tale" (Tjenerinnens beretning) fra 1985 av den kanadiske forfatter Margaret Atwood.

"The Handmaid's Tale" er en dystopisk roman, (beskriver en uønsket samfunnsmodell), hvor Jakobs sønner tar makten i USA ved et kupp og grunnlegger republikken Gilead. Det er en totalitær stat hvor særlig kvinnene blir diskriminert og underkastet de mannlige lederne.

De fleste kvinner har ikke stemmerett, heller ikke rett til eiendom, til arbeid, til å lese eller å ha egne meninger. De er pålagt å følge republikkens lover, ellers kan de straffes på ulike måter, i alvorligste tilfeller med døden.

I republikken Gilead finnes det flere samfunnsklasser hvor kommandantene er på topp. De er politikere og lovgivere og arbeider i Gileads regjering.

"Engler" kalles soldatene, og de utgjør hæren i republikken. De tilhører en av de høyeste rangklassene, bare underlagt kommandantene. De kjemper i krigen for samfunnet og beskytter landets grenser.

Republikkens hemmelige politi kalles "Guds øyne" eller bare "Øynene". De er ansvarlige for å opprettholde lov og orden og utrydde vantro og forrædere. Ved siden av å

overvåke og spionere på befolkningen, foretar de også arrestasjoner og forhører mistenkte.

Kvinnene er også inndelt i ulike samfunnsklasser. Øverst er "konene" som er gift med kommandanter eller soldater.

"Tanter" er noen av de høyest rangerte kvinnene i republikken. De er ansvarlige for å overvåke opplæringen og indoktrineringen av "tjenerne". Likedan å overvåke fødsler og presidere over kvinners henrettelser.

"Tjenerne" ("tjenerinnene") er en annen sosial klasse av kvinner i republikken. De er kanskje den viktigste klasse, men også den mest undertrykte. Deres oppgave er å avle barn og med det dermed forsyne Gilead med flere innbyggere.

Friske kvinner som på en eller annen måte bryter republikkens lover, blir tvunget til å bli "tjenere", ellers vil de bli sendt enten til "Jesabel" som er et bordell, eller til koloniene i Nord-Amerika hvor mange vil dø.

"Tjenerne" blir tildelt kommandørens hjem og noen ganger hjemmene til soldater. Deres oppgave er å bli gravide for å gi mennene og deres koner barn (hvis ikke de er i stand til å bli gravide).

Barna som fødes tas bort og overgis til staten som har full kontroll over reproduksjonen. Prevensjonsmidler og provosert abort er forbudt i republikken og kan straffest med døden. Det forekommer også vold og voldtekter. Målet er at det skal fødes så mange barn som mulig på grunn av synkende fødselstall.

Vi skal legge merke til at romanen bruker mange navn fra Bibelen, særlig fra GT. Men den har ikke noe med sann evangelisk kristendom å gjøre. Jesus blir aldri nevnt. Romanen foreskriver en religiøs kult hvor loviske element fra GT framkommer, men som er fjernt både dogmatisk og etisk fra sann bibelsk kristendom.

Når abortforkjemperne ikler seg samme kostymer som "tjenerne" i "The Handmaid's

Tale”, er det et tegn på opprør både mot myndighetene og Gud.

Det er et opprør mot myndighetene som vil innskrenke kvinnenens rettigheter, abortloven, og forholdene i Norge sammenlignes med den totalitære republikken Gilead hvor kvinnene diskrimineres.

Samtidig er det et angrep på Den treenige Gud og bibeltro kristendom som sier ja til livet, men nei til provosert abort.

Selvbestemt abort, også tvillingabort, er en rett som mange kvinner ikke vil gi ifra seg under noen som helst omstendigheter.

På kvinnedagen, den 8. mars, skrev noen feminister i Jærbladet følgende: ”I bibelbeltet på Jæren kjenner mange av oss at Margaret Atwood sitt Gideon (skal være Gilead) ikkje er så langt unna når me les lesarinnlegg frå mørkemenn i Jærbladet. Me vil ha oss fråbedne at utdaterte religiøse oppfatningar skal få styra kvinner sine val i ein sårbar situasjon, som i abortspørsmålet.”

Det er forstemmende at noen kan skrive slik

om forholdene på Jæren. Å kalle alle som er imot provosert abort, for ”mørkemenn” er hinsides all fornuft. Men det tenkes nok først og fremst på at de kristne er ”mørkemenn”.

Det ser ut for at disse feministene er influerte av Marx som i sin tid uttalte at religion er opium for folket. Å hevde at Guds ord, Bibelen, har ”utdaterte religiøse oppfatningar” er en hån mot Den treenige Gud.

Provosert abort er brudd med Guds hellige vilje (det 5. bud). Fra sammensmeltingen av en eggcelle og en sædcelle er fosteret et liv og bør få beskyttelse og vern. Det er skapt i Guds bilde og er hans eiendom. Salmisten sier: ”Du skapte mine nyrer, du formet meg i mors liv.” (Sal 139,13). Ingen har fått fullmakt til å ta livet av det ufødte barn. Derfor er det å ta liv å bryte seg inn på et område hvor bare Gud skal råde.

Guds folk vil verne menneskelivet fra unnfangelsen til dødsdagen for alle mennesker så lenge som Gud gir nåde. □

Herren skal gi dere det dere trenger

AV HANS ERIK NISSEN

”Se ikke med bekymring på den eiendom dere forlater, for det beste i hele Egypt skal være deres” (1 Mos 45, 20)

Jakob og familien hans levde med ryggen mot muren. Hungersnøden hadde holdt sitt inntog iblant dem. Fra et liv i stor økonomisk velstand ble det et spørsmål om hvordan de skulle overleve.

Men Gud sendte Josef i forveien, og han vant Faraos gunst for dem som solgte ham. Nå ble de tilbudt et liv i rikdom, et liv de aldri kunne ha forestilt seg. Alt godt i hele Egypt skulle være deres. De reiste til en overflod, som var så stor at de ikke behøvde å bekymre seg for sine eiendeler.

Du har en som har reist i forveien, og vunnet Guds velvilje for deg. I dag er du en

dag nærmere det landet hvor det ikke lenger skal være sorg, gråt og pine.

Hva så med dine eiendeler? Hva med det du har samlet? Hva med det som du har gjort for Jesus?

Det skal du ikke bekymre deg for. Selv om du har gjort alt du har fått beskjed om, så er du en nyttig tjener.

Slutt deg ikke til de ulykkelige kristne, som hele tiden vektlegger at de har fått utrettet så lite for Jesus. Det er så tungt når du igjen og igjen må gjøre opp status når det bare er smuler å komme med.

La være å bekymre deg for dine eiendeler. Snu deg i stedet mot den rikdommen som Jesus har vunnet for deg. Den er så overveldende stor slik at den himmelske verdens ytre herlighet, blekner.

Da den gamle Jakob hvilte i Josefs fang, brydde han seg ikke om Gosens fruktbarhet. Han kunne heller ikke se sine eiendeler fordi øynene hans ble blendet av tårer. Men det var ikke sorgens tårer, det var gledes tårer.

Slik er det også for deg. Når du først

hviler ved Jesu hjerte så betyr alt det andre ingen ting. Da gråter du av glede over å være kommet hjem. Og du er ikke alene om å gjøre det. Jeg tror også Jesus gråter. Han gråter av glede over å ha fått deg hjem. □

Herrens venner ingensinne

Av Jens Schjørring

Herrens venner ingensinne
Møtes skal for siste gang.
Må til avskjed tårer rinne,
Dette ord har liflig klang.
Ses vi aldri mer her nede,
Under dette stjernetak,
I den store helgenkjede
Møtes vi på Herrens dag.

Må vi enn med smerte bringe
Kjære venner vårt farvel,
Skal hos Gud det atter klinge
Et vel møtt av all vår sjel.
Må til avskjed tårer rinne,
Syng da ut med liflig klang:
Herrens venner ingensinne
Møtes skal for siste gang.

(Fra "Sangboken" nr 907

Å, du forunderlige Gud

AV CLAUS L. MUNK

Om det store under å få sine synder forlatt og hvile ved Guds hjerte – midt i alle syndens daglige plager.

Synge med hjertet

Noen sanger blir til stor hjelp, kanskje setter de ord og bilder på nettopp min situasjon. Kanskje inneholder de en forkynnelse eller et vitnesbyrd som nettopp jeg har bruk for. Da synger en med av hele sitt hjerte!

I denne serien er det forskjellige mennesker som forteller om en sang som betyr noe spesielt for dem til trøst og oppmuntring for den enkelte.

Vår store Gud gjør store under,
Det største har han gjort mot meg
Den dag han kastet mine synder
I nådehavet bakom seg,
Og meg utvalgte til sin brud,
Å du forunderlige Gud!

Jeg fattig er og syk og såret
Ja, helt fra hode og til fot,
Dog har han meg til brud utkåret
Og tvettet ren i Lammets blod.
Jeg som til helved skyldig var,
Er Jesu brud og Gud min far.

Nå får jeg hvile ved hans hjerte
Og klage der all sorg og nød.
Her er så meget som gjør smerte,
Så titt i lønn min tåre fløt,
Men dette sier jeg min venn,
Og så blir all ting godt igjen.

Jeg ofte er i frykt og fare
Og tenker alt er selvbedrag,
Jeg synes livet ei vil svare
Som når det rett var hjertets sak.
Hvor skal jeg gå med denne nød?
Jo, ile til min Frelsers skjød.

Så lenge jeg er her på jorden,
Jeg plages daglig av min synd.
Jeg fattig var, er verre vorden,
Ser mer og mer av hjertets dynd.
Dog får jeg være Jesu brud,
Å du forunderlige Gud!

Min kjære Gud, du meg bevare
I ydmykhet for hver en dag!
For foten ligger mang en snare,
Og fienden slår slag på slag.
Å gjem meg, bær meg i ditt skjød,
Så tro jeg blir deg til min død!

Og når jeg hjemme står for tronen,
Min brudgoms ansikt skue får,
Når han meg rekker seierskronen,
Og jeg med fryd min harpe slår,
Da skal jeg evig synge ut:
Å du forunderlige Gud!

Hva er det største under Gud kan gjøre for et menneske?

Det spørsmålet svarer Per Nordsletten (1837 – 1923), norsk predikant og sangforfatter ganske enkelt på her i sangen. Det er ikke å vinne i et lotteri eller å bli helbredet for en dødelig sykdom.

Nei, det er å få sin synd forlatt og kastet i havets dyp, og å bli utvalgt til hans brud. Tenk hvilket perspektiv det er over dette!

Å vinne i lotteri gir riktignok noen her og nå muligheter som er helt fantastiske. Å bli reddet fra en alvorlig sykdom vil spare en for mange bekymringer. Men begge deler er kortvarige og tar snart slutt.

Under over alle under

Gud har gjort store under imot oss, det bekrefter han, men bare ett er det største: Å få sin synd forlatt, for da er den kastet i nådehavet. Med

det vil han vise at slik er synden totalt borte, for nådehavet er bunnløst.

Det andre bildet han bruker, er å bli utvalgt til Jesu brud. Det er det motsatte av å være en avvist slyngel. Og det er egentlig helt overraskende når han tenker på hvordan han er. For han er både fattig, syk og såret, og så har Gud likevel selv utkåret ham til å være hans brud. Han får lov til å stå rensset i Jesu blod. Han som var skyldig til helvete, får nå lov til å ha Gud som sin himmelske far.

Og det har noen herlige følger: Tenk nå får han lov til å hvile – hvile ved Guds hjerte, det vil si ved det innerste i Gud. Og han kan betro seg til Gud med alle sorger og bekymringer, ja, klage over det som gjør vondt. Han innrømmer at han faktisk ofte har grått. Men så sier han det til Jesus og da blir alle ting godt igjen.

Så går han videre for å fortelle hvordan han fortsatt har det. Han opplever seg faktisk fattig og syk og såret, ikke bare delvis, men over det hele. Og likevel er han blitt den utvalgte brud som i Jesu blod står rensset og ren for all synd. Selv om han var skyldig til helvetets ild.

Hvile i nøden

Hva skjer videre?

Jo, nå kan han hvile ved Guds hjerte – det innerste i Gud – og klage der all sorg og nød. Han innrømmer at det er så mye i livet som gjør vondt. Han kjenner til det å sitte ensom og gråte. Men det er en vei ut av det triste: Å si alt til Gud, så blir all ting godt igjen.

Så tenker han på noe som ofte plager han: Hva om alt er selvbedrag? Og det henger sammen med at livet som kristen ikke svarer til det som han gjerne ville det skulle være.

Hva skal han gjøre? Jo, han kjenner en løsning: Å skynde seg til Frelseren.

Så kommer han til det verste. Daglig opplever han hvordan synden gjør seg gjeldende. Ja, den er en plage for han. Men det er noe som er verre. Det er som han blir en stadig større synder. Han ser i vertfall mer av det han kaller for ”hjerterets dynd”. Det vil si noe som aldri forsvinner. Tvert imot, jo mer han roter i det, jo mer virvler det rundt.

Så kommer det overraskende: Dog får jeg fortsatt være Jesu brud! På tross av alt! Da må han utbryte: ”Å du forunderlige Gud!”

Ja, hva passer seg bedre?

Seierskronen

Om ikke det hele skal ende galt en dag, så er det ett som er nødvendig, og det er at Gud bevarer ham i ydmykhet hver eneste dag. For det er så mange farer, og fienden (Djevelen) seirer over ham gang på gang. Derfor har han en bønn: at Gud hver dag bevarer ham i all nød, så han aldri forlater Gud.

Til sist ser han fram mot evighetens dag hvor han skal se Gud ansikt til ansikt. Å se Guds ansikt er noe ubeskrivelig stort. Det uttrykker det fullstendig uhindret og umiddelbare fellesskap mellom Gud og menneske. Da skal han få seierskronen, og han skal slå på sin harpe. Da kan han synge ut det evig nye tema, og det er: Å du forunderlige Gud!

Det er klimaks!

Per Nordsletten skrev denne sangen som 54-åring. Det vitner om hva som fylte hans hjerte og sinn i forholdsvis tidlig alder. Det er et eksempel til etterfølgelse for oss andre.

Claus L. Munk skrev dette vitnesbyrd fra sykesengen og sendte det til redaksjonen 17 dager før han ble hentet hjem til Gud. Han døde 9. febr. 2018.

(Fra ”Nyt Livs” blad nr.1-2018. Gjengitt med tillatelse og oversatt fra dansk) □

”Bibelens syn på sig selv”

Bok skrevet av Peter Olsen.
Se bokmelding i nr 5/2015.
Boka koster kr 70,- + frakt.
Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Den beste kledning

AV C. O. ROSENIUS

”Skynd dere, finn fram den beste kledning og ha den på ham” (Luk 15,22).

Hva er det Jesus vil si oss her om *den beste kledning*? Det skulle være den beste fordi det var den mest uverdige som skulle skjules og pyntes. Når den dypest falne vender hjem, da er gleden størst. Den sannhet møter vi overalt i Guds ord.

Er du ”den største blant syndere”, så vil og Kristus på deg *”vise hele sin nådes langmodighet”* (1 Tim 1,15 og 16). Og dette gjør han ”for at du skal komme din ferd i hu og ”skjemmes og ikke mere opplate din munn for din skams skyld, når jeg forlater deg alt det du har gjort, sier Herren, Israels Gud” Esek 16,63).

Hvilken følelse av dyp skamfullhet og usigelig

lykke må ikke ha fylt hjertet til den fortapte sønn da han ble mottatt av sin far. Han visste så altfor godt, hvor dypt han hadde falt og hvor uverdigg han var. Men til ham, den uverdiggste av alle, hadde far den beste kledningen ferdigg!

Det er Guds største lyst å få syndere til å blyges ved å gi dem sin tilgivelse, nettopp da når de aller minst venter den. Ingenting er ham mere kjær enn å se denne følelsen av uverdiggheit og fryd som preger et slikt synderhjerter. Et hjerte som i all sin uverdiggheit, blir overøst av den aller største nåde – og som i all sin urenheit blir iført den aller beste kledning!

(Fra Kristus – vår rettferdiggheit.3.dag) □

Lær de unge om å vurdere etiske spørsmål!

AV PER BERGENE HOLM

Det har blitt tatt til orde for at skoleelever må øves i kildekritikk, så de kan skille mellom sikre kilder og ”fake news”. Men ingen sier at de også må lære kritisk holdning til det som undervises i klasserommet, det som står i skolens lærebøker eller det som presenteres i media.

Våre barn og unge vokser opp med en veldig tillit til det som skolen formidler og det som står i media. Men her møter de en bevisst journalistikk som har som mål å legitimere umoral og skape aksept for det abnorme og syndige. Vi ser det ene ensidige oppslag etter det andre om evolusjon, Israel, homofili, om kjønnskifte, om transkjønnet, om sæddonasjon og donorbarn, om legeattestert selvmord osv. På alle hold framstilles seksuelt samkvem mellom tenåringer som normalt. Og helsesøstre og undervisningsmateriell i skolen

omtaler det som normalt og fint, så lenge det er frivillig.

I løpet av noen få tiår har det norske folk totalt endret sine moralske holdninger. Mange som bekjenner kristennavnet har som profeten Bileam, til tross for at de kjente Guds klare ord, spurt Herren en gang til og fått et nytt svar, det svaret de gjerne ville ha (1Mos 22:12.19). Og Bileams lære (Åp 2:14) har blitt Den norske kirkes lære, ja store deler av det norske kristenfolks lære (jf 2Pet 2).

Hva har vi gjort for å lære den unge den vei han skal gå? Hva har vi gjort i våre hjem, på våre skoler og i vårt ungdomsarbeid? Har vi av frykt for å være i utakt med tidsånden latt være å si noe, eller har vi søkt å skjerme våre barn og unge for den virkeliggheit de lever i? Begge deler er å svikte.

Visst er det godt så lenge barnesinnet kan

være fri for den urenhet som flourer i vår kultur og våre media. Men de vil uansett hva vi gjør for å skjermje dem, møte dette før eller senere. Og da må de møte forberedt. Da vi må vi ha gitt dem et moralsk kompass å navigere med, så de kan øve kritikk av den kultur de vokser opp i.

På våre kristne skoler har vi en særlig mulighet til å lære barna sunn og sann kilde- og kulturkritikk. De må øves i å vurdere og bedømme det de møter på kristelig måte, det vil

si ut fra Skriften. Og da tenker jeg ikke bare på sosiale media, ikke bare på nyhetsmedier, men også lærebøker, leksika og andre ”faktakilder”, politiske ideologier og utsagn, såkalte eksperter på det ene og andre område. I stedet for å skjermje dem, så må vi vise dem hva som skrives og hevdes i lærebøker, i leksika, i media osv, som ikke er fakta, men ideologi. Og så må vi øve dem i å prøve dette kritisk, slik at de siden blir i stand til å vurdere på egenhånd. □

Jeremia (Del 3): Sann og falsk profeti

AV KJELL HELLAND

Som nemnt tidlegare var Juda inneklemt mellom stormakter, og dei leiande i folket var opptekne av korleis dei best kunne styrkja seg i høve til babylonarane, som på slutten av 600-talet f. Kr. var i ferd med å trengja Assyria til side som dominerande stormakt.

Nordriket (Tistammeriket) var erobra av assyrrane i 722, og etter babylonarane sin siger over egyptarane ved Karkemisj i 605 sikta dei seg inn mot Juda, som hadde vore under egyptisk kontroll. Egyptarane hadde eit par år tidlegare teke kong Joakas i Juda til fange og ført han til Egypt og sett broren Jojakim inn som ny konge. Men då Juda kom under babylonarane, fall Jojakim i unåde og enda kongetida si ved å verta ført i lekkjer til Babylon. Sonen Jojakin fekk same lagnad etter berre tre månaders regjeringstid. Sedekias, den siste kongen i Juda, slapp heller ikkje unna babylonarkloa. Dermed ser me at alle dei fire siste kongane i Juda - alle kongane etter Josias – enda kongetida si med å verta lagt i jarn og ført i lekkjer til andre land; Joakas til Egypt, Jojakim, Jojakin og Sedekias til Babylon. Både i 605, då Daniel var med i fangeflokken, 597, då utstyret i tempelet vart ført vekk og Esekiel var med i fangeflokken og 586, då Jerusalem fall, vart folk frå Juda deportert til Babylon.

Alt dette skjedde i Jeremia si profettid.

Her er altså bakteppet for forkynninga, ikkje berre til Jeremia, men og til dei falske profetane.

Det er naturleg at leiarane grubla over kva dei skulle gjera for å få ein friare og lettare situasjon i landet. Løysninga dei såg var å søkja hjelp frå Egypt. Men dette åtvara Jeremia på det sterkaste imot. Hjelpa Egypt kunne gje, hadde lite føre seg, ja, den ville eigentleg når det kom til stykket, heller verta til ulempe og svekking. For å visa dette, bruker Jeremia det talande biletet om Egypt som røyrstav. Denne fungerte slik at den som støtta seg på han vart skadd av han, i og med at staven i staden for å vera ei sterk støtte, skar seg inn i handa. Ein slik karakter ville hjelp frå Egypt ha.

Å søkja hjelp hos Egypt ville òg vera å ”halda kjøt for arm”; å søkja hjelp hos menneske.

Nei, løysinga var å venda seg til Herren i tru og tillit. Men då trongst det omvendning i folket, og det var det ikkje gehør for.

Her er det dei falske profetane kjem inn. Dei hadde ein heilt annan bodskap. De skal ikkje falla i hendene på babylonarane, sa dei. Ein profet frå Gibeon, Hananja Assurson, sa til Jeremia og prestane og folket i Herrens

hus (28,2ff) ”So seier Herren, allhørs Gud, Israels Gud: Eg vil bryta sund åket til Babelkongen. Om to år fører eg attende til denne staden alle dei kara frå Herrens hus som Babel-kongen Nebukadnesar tok frå denne staden og førde til Babel. Og Judakongen Jekonja (Jojakin), son til Jojakim, og alle dei bortførde frå Juda som er komne til Babel, fører eg attende til denne staden, seier Herren.”

Både folket og reiskapane i tempelet skal altså koma tilbake, er bodskapen. Han tidfester det òg.

Jeremia refsar han seinare for dette (28,15ff): ”... Høyr no Hananja! Herren har ikkje sendt deg, og du har fått dette folket til å setja si lit til lygn. Difor seier Herren så: Sjå, no sender eg deg - bort frå jorda! Dette året skal du døy, fordi du har forkynt fråfall frå Herren. Og profeten Hananja døydde same året, i den sjuande månaden.”

Dei sanne profetane forkynter til tru, dei falske til fråfall.

Hananja var ikkje åleine om å forkynna på denne måten (14,13): ”Då sa eg (Jeremia): Å, Herre Herre! Profetane seier då til dei: De skal ikkje sjå sverd, og hungersnaud skal ikkje råka dykk, men eg vil gje varig fred på denne staden!” Her kan nemnast at før Jerusalem fall ein del

år seinare - i 586 - var byen omringa og beleira halvtanna år, og hungersnauda vart så hard at mødrene åt sine egne barn (Klage 4,10/Jer 19,9).

Svaret som Jeremia får frå Herren er dette (14,14): ”Det er lygn det profetane varslar i mitt namn. Eg har ikkje sendt dei og ikkje gjeve dei påbod og ikkje tala til dei. Syner som lyg og falske spådommar og tomme ord og svik or sitt eige hjarta profeterer dei for dykk.” Vidare 23,16: ”... Dei fyller dykk med tomme innbillingar; sine egne hjartesyner ber dei fram, ikkje ord frå Herrens munn.” Og Klagesongane 2,14: ”Det profetane dine skoda åt deg, var fåfengd og dårskap; dei synte deg ikkje di misgjerning, so du kunne sleppa å fara i utlægd, men dei forkynte deg spådomar fulle av fåfengd og forføringar.”

Det som vert forkynt er altså løgn, falskheit, svik, tom innbilling, egne syner, fåfengd og dårskap, og resultatet av det heile er forføring. Den som lyttar til slik forkynting vert ført inn på vegar som leier inn i mørket og ber utfor stupet. Men det smakar søtt og klør i øyra.

Og det er ikkje berre profetar som meiner seg å ha bodskap til folket, men eit samstemt kor av okkulte røyster stemmer òg i. Herren åtvarar i 27,9: ”Så skal de ikkje høyra på profetane dykkar og spåmennene, på drøymarane dykkar og varselydarane og trollmennene, som seier til dykk: De kjem ikkje til å tena Babel-kongen!”

CD

Jesus er veien til himmelen

CD med sang av Unge Røster fra Namsos.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-



Spåmenn. Drøymarar. Varseltydarar. Trollmenn. Eit heilt apparat er sett i sving for å føra folket på avveg.

Jeremia sin bodskap til folket er denne: Høyr ikkje på dei som forkynner at alt skal gå så vel, at alt er i orden, at inga ulukke skal koma, at ikkje sverd og svolt og sott skal ramma. Alt dette vil koma over dei om dei held fram på vegen dei stemner (35,17): *"Difor seier Herren, Allhærs Gud, Israels Gud: Sjå, all den ulukka eg har truga med, let eg koma over Juda og alle innbyggjarane i Jerusalem, fordi dei ikkje ville høyra når eg tala til dei, og ikkje svara når eg kalla på dei."*

Det einaste som kan berga dei er ei sann omvendning. Derfor vert ikkje Jeremia trøytt av å oppmoda til dette igjen og igjen på mange måtar og frå ulike vinklar, som i 25,5: *"Vend om, kvar frå sin vonde veg og frå dei vonde gjerningane dykkar! Så skal de få bu i det landet Herren gav fedrane dykkar, frå æva og til æva."*

Vidare klagar han i kap 25: *"Frå det trettande året til Juda-kongen Josia, son til Amon, og like til denne dagen, i tjuetre år no, har Herrens ord kome til meg. Eg har tala til dykk seint og tidleg, men de høyrde ikkje. Til dykk sende Herren alle tenarane sine, profetane, tidleg og seint. Men de høyrde ikkje, og de vende ikkje øyra til for å høyra."*

Kva skal så Herren gjera? *"Difor seier Herren, Allhærs Gud: Fordi de ikkje har høyrte på orda mine, sjå, så sender eg bod og hentar alle folkeslag frå landa i nord, seier Herren. Eg sender bod til Babel-kongen Nebukadnesar, tenaren min, og eg let dei koma over dette landet og over innbyggjarane der og over alle folkeslaga her ikring. Eg bannstøyter dei og gjer dei til ei skræmsle og til spott, og landet deira gjer eg til evige øydemarker."*

Det var Herren som sende Nebukadnesar over Juda. Det var Herren som sende babelkongen til å riva ned murane rundt Jerusalem. Det var Herren som sende tenaren sin til å brenna opp tempelet. Det var ikkje rå eigenvilje hos ein mektig despot som var avgjerande. Han var berre eit reiskap, ein tenar.

Når eit folk ikkje vil lytta, tar Herren heile

skaparverket i bruk for å prøva å føra det vekk frå farlege vegar og inn på dei rette stigane. For det er ikkje blinde naturkrefter og vill og ustyrleg menneskevilje som styrer det som skjer.

Men det er ikkje det første. Det første er forkynning som viser rett veg, som i 6,16: *"... Stå på vegane og sjå etter, og spør etter dei gamle stigane, spør etter kvar vegen til det gode er, og ferdast på den! Så skal de finna kvild for sjelene dykkar. Men de sa: Me vil ikkje ferdast på han."*

Vil ikkje... Når nakken er bratt og øyra lukka, kva skal så Herren gjera? Det er då han sender sverd og svolt og sott (29,17). Det er då han gjer Jerusalem til grushaugar (26,18), sjølv om *"Ingen konge på jord kunne tru, ingen i all verdi kunne tenkja at nokon motstandar og fiende skulle koma inn gjennom Jerusalems portar."* (Klag 4,13).

Dommen kom over Juda: Eit Jerusalem oppbrent og i røys (9,11) og folket 70 år i Babylon. Det er til ettertanke. □



HEFTE

"Frafall" av Claus L. Munk

Minimumspris: kr 20,- per hefte + porto

Kan bestilles via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

Abort

AV THORALF GILBRANT

Blant de ting som skal kjennetegne endetidens mennesker er også dette at de skal være ukjærlige, (2 Tim 3,3). Grunntekstens ord her sikter til den naturlige skapelsesbestemte kjærlighet som binder sammen disse som står hverandre nær, slik som foreldre og barn. Noen oversettelser gjengir stedet: uten naturlig kjærlighet.

Ikke i noen livsforhold er denne naturlige kjærlighet sterkere enn mellom mor og barn. Morskjærligheten omslutter barnet allerede mens hun bærer det under sitt hjerte. Derfor er det også et tegn på den verste unatur, når denne morskjærlighet byttes om til et hat til døden, slik at en mor kan drepe det ufødte lille menneskebarn hun bærer.

En bølge av mord og vold skyller over hele menneskeheten i dag. Likesom jorden på Noahs tid ble full av vold og urett, så og i vår tid. I Åp 9,21 leser vi om de synder som menneskene ikke ville omvende seg fra og som bringer Guds vrededom over slekten. Blant disse synder nevnes mordgjerninger.

I Guds øyne er livet hellig og ukrenkelig. Mennesker er skapt i Guds billede, og den som forgriper seg på menneskelivet, rammes uvegerlig av Guds dom. *"En manndraper har ikke evig liv i seg."* (1 Joh 3,15) Og manndraperens sted skal være sjøen som brenner med ild og svovel, (Åp 21,8). Den morder som ikke omvender seg og gjør alvorlig bot for sin ugjerning, går evig fortapt.

Ingen mordgjerning er vel mer opprørende og avskyelig enn mord på disse som står en nær, og på slike som er hjelpeløse. Derfor er fostermord en av de mest redselsfulle ugjerninger et menneske kan begå. Dette å søke opp det lille

barnet i morslivet for å drepe det er en uhyggelig, planlagt udåd i Guds øyne.

Fosterdrap er å forgripe seg på det ufødte menneske. Bibelen taler om barnet i mors liv som et menneskelig vesen. Salmisten skriver: *"Da jeg bare var et foster, så dine øyne meg og i din bok ble de alle oppskrevet, de dager som ble fastsatt da ikke en av dem var kommet,"* (Salme 139,16). Herrens ord til Jeremia lyder: *"Før jeg dannet deg i mors liv, kjente jeg deg, og før du kom ut av mor skjød, helliget jeg deg. Jeg satte deg til en profet for folkene,"* (Jer 1,5).

Om døperen Johannes heter det at han skulle fylles med den Hellige Ånd like fra mors liv, (Luk 1,15).

Det er altså Gud selv som danner det lille menneskebarnet i mors liv. Hvem tør da forgripe seg på dette som Gud danner og helliger og har oppskrevet i sin bok? Fordi barnet i mors liv er et menneskelig vesen, er det beskyttet av Guds bud: *"Du skal ikke slå i hjel."*

Dette framgår av 2 Mos 21,22-23, hvor det heter at den som ved uforsiktighet volder at en kvinne føder i utide, slipper med å betale bot dersom ellers ingen ulykke skjer, men dersom det skjer en ulykke, skal lovens bestemmelse om liv for liv gjelde. Det framgår tydelig av sammenhengen at både morens og barnets liv og helse har lovens vern. Det å volde det ufødte barns død, selv om dette skjedde ved et ulykkestilfelle, var altså belagt med dødsstraff eller blodhevn i Israel. Hvor meget mer måtte da planlagt fostermord rammes av lovens straff.

(Fra "Tidens tegn" Del 1: "Tegn blant folkene". Filadelfia Forlag Oslo 1973) □

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

Jesu liv i bønn til sin far i himmelen

AV JØRGEN BERNHARD

Lær av meg

Jesus kalte de unge til å følge ham. De ble Jesu disipler. Det er det samme som elever eller lærlinger. De skulle sitte ved mesterens føtter og høre hans forkynnelse, lære å innprente seg hans ord, så de kunne gi det videre til andre så nøyaktig som mulig, og dermed vinne nye disipler for Guds rike.

De skulle ikke bare bruke sine ører, men også sine øyner og iakttå hvordan Jesus ferdes blant folk, ja, legge merke til hans holdning og hans sinnelag overfor mennesker i forskjellige situasjoner, overfor syke, besatte, tollere, fariseere, soldater, øvrighetspersoner og så videre.

Når de fire evangelistene forteller oss om Jesu liv og gjerning, hører vi også om Jesu liv i bønn til sin far i himmelen. Det er gitt videre til oss, for at vi, som kalles etter hans navn, skal lære av ham og hans liv i bønn til Gud. "Lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler. For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett" (Matt 11,29-30).

I ensomhet på øde steder

Det er karakteristisk at Jesus søker ensomhet for å be, og ofte på øde steder. "Tidlig om morgenen, mens det ennå var ganske mørkt, stod han opp og gikk ut. Han drog bort til et øde sted og bad der" (Mark 1,35). Det var dagen før han og disiplene skulle ha møter i Galilea. Turen skulle forberedes i bønn. Da Jesus hørte om Døperen Johannes sin død, "drog han bort derfra i en båt til et øde sted, hvor han kunne være for seg selv" (Matt 14,13).

Disiplene var vitne til at Mesteren ofte gikk avsides for å være alene i bønn. Lukas forteller: "I disse dager skjedde det at han gikk opp i fjellet for å be. Og han ble der hele natten i bønn til Gud" (Luk 6,12). Dagen etter var svært viktig, for da skulle han blant de mange som fulgte ham, velge de 12 som spesielt skulle stå ham nær. En av

dem var "Judas Iskariot, som ble forræder" (Luk 6,16). Jesus visste på forhånd hva slags person Judas var. Og vi aner hvorfor Jesus brukte hele natten til å be.

Av og til har vel disiplene hørt Jesus be høyt, noe som var vanlig, men for det meste hører vi ikke innholdet i hans bønner. Likevel får vi et langt referat av Jesu bønn den siste kvelden i nattverdsalen, Joh 17. Og vi hører også hva Jesus ba om i Getsemane og på korset.

Jesu yppersteprestelige bønn

Ganske kort nevner vi fra Joh 17:

1) Jesus ber for seg selv: " *Dette talte Jesus og han løftet sine øyne mot himmelen og sa: Far, timen er kommet. Herliggjør din Sønn for at din Sønn kan herliggjøre deg.* "

2) Jesus ber for sine disipler: " *Hellige Far! Bevar dem i ditt navn, som du har gitt meg, for at de kan være ett, likesom vi er ett ... Og jeg helliger meg for dem, for at også de skal være helliget i sannhet.* "

3) Jesus ber for " *dem som ved deres (disiplenes) ord kommer til tro på meg.* "

I den siste del av bønnen ser Jesus for sitt indre blick alle folk og stammer, folk og tungemål, alle de mange som i fremtiden ved apostlenes misjon blir hans menighet. Alle dem ber han for. Uttrykkelig sier han: " *Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet, som du har gitt meg, fordi du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt.* "

Du og jeg, som tror på apostlenes vitnesbyrd om Jesus, er omfattet av denne bønn av Jesus før hans død og oppstandelse. Det er en rikdom å tenke på.

Og Jesus fortsetter med å be for oss i himmelen. I Heb 9,24 leser vi: " *Han gikk inn i selve himmelen for nå å åpnares for Guds åsyn for vår skyld.* " Jesus lever og går i forbønn for

alle sine troende her i verden. Regn med Jesu forbønn i ditt liv. Takk for at han ser deg og nevner ditt navn for sin fars trone i himmelen.

Lær oss å be

Ganske fort aner disiplene: Aldri har noen bedt til Gud som Jesus! De merker en fylde av bønnens ånd, når Mesteren går inn i Guds nærhet. Og de ønsker selv å be i den samme ånd og med samme tillit. Og de sier: *"Herre, lær oss å be"* (Luk 11,1). Og Jesus lærer dem å be: *"Fader vår, du som er i himmelen. Helliget vorde ditt navn. Komme ditt rike. Skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden."* Først bønn for Guds navn, Guds rike og Guds vilje, deretter bønn for våre egne behov.

Lukas som spesielt har øye for å fortelle oss om Jesu liv i bønn, skriver videre: *"Han sa en lignelse til dem om at de alltid skulle be og ikke bli trette"* (Luk 18,1). Alltid be! Slik levde Jesus selv i bønnens samfunn med sin Far i himmelen. Han oppfordrer oss til det samme.

Morgon og kveld

Vi finner Jesus i bønn tidlig om morgonen. *"Mens det ennå var helt mørkt stod han opp for å be,"* og det samme om kvelden. Etter å ha mettett omkring 5000 menn, foruten kvinner og barn forteller Matteus: *"Da han hadde sendt folket fra seg, gikk han opp i fjellet for å være for seg selv og be. Og da kvelden kom, var han der alene"* (Matt 14,23).

Disiplene gikk i båten og seilte ut på Genesaretsjøen, mens Herren var mange timer i bønn. Men i den fjerde nattevakt kom han til dem, gående på sjøen. Da de ble redde, fikk de denne hilsen fra sin bedende Mester: *"Vær ved godt mot, det er meg. Frykt ikke!"* Slik er Jesus!

Avhengig av Gud

Samfunnet med Gud i bønn var helt avgjørende for Guds Sønn. Allerede ved Jesu dåp forteller Lukas: Mens han bad, åpnet himmelen seg, og Den Hellige Ånd kom ned over ham. Det skjedde under bønn. (Luk 3,21 f.)

I ensomheten hentet Jesus åndelig styrke til sitt liv og til sin tjeneste. Etter dåpen førte Guds Ånd Jesus ut i ørkenen, hvor han var i 40

dager og 40 netter alene under faste i kamp mot Djevelen. Her gjorde han erfaring av fullstendig avhengighet av Gud for sitt liv. Det satte spor i resten av Jesu liv. Også for oss vil våre bøtter sette dype spor i våre liv. Gode spor.

"Men du, når du ber, da gå inn i ditt lønnkammer og lukk din dør, og be til din Far som er i lønndom. Og din Far, som ser i det skjulte, skal lønne deg i det åpenbare" (Matt 6,6). Det er Jesu løfte til deg og meg.

Han gikk opp i fjellet for å be

På forklarelses fjell var Jesus ikke helt alene. Lukas forteller: *"Han tok med seg Peter, Johannes og Jakob og gikk opp i fjellet for å be. Og mens han bad, ble hans ansikt annerledes å se til, og hans klær ble skinnende hvite. Og se, to menn samtalte med ham. Det var Moses og Elias. De viste seg i herlighet og talte om hans bortgang, som han skulle fullbyrde i Jerusalem"* (Luk 9,28-31).

Jesus kom til verden for å lide og dø for verdens synd. Dette målet hadde han for øye. Derfor søkte han igjen og igjen inn i bønnens samfunn med sin himmelske far for å vinne klarhet og åndelig styrke til vandringen mot Golgata. Under bønne på fjellet fikk han hjelp av Moses og Elias, og disiplene fikk et glimt av hans herlighet. Det skjedde under bønn.

Johannes skriver om denne opplevelse i det fjerde evangelium: *"Og vi så hans herlighet, en herlighet som den enebåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet"* (Joh 1,14). På øyen Patmos fikk Johannes igjen en mektig visjon av Jesus i hans herlighet etter oppstandelsen. (Se Åp 1,12ff)

Gud vil også velsigne deg og meg når vi søker hans ansikt og ber om hjelp til å se den vei vi skal gå, og til å ta de valg som er avgjørende for at vi når det himmelske hjem. Han vil lede oss på de rette veier for sitt navns skyld. Derfor: Be uten opphold! (1 Tess 5,17). Så gir Gud oss av og til et glimt

av den herlighet som Jesus har vunnet til oss, for at vi skal nå målet for vår tro.

Ja, engang mine øyne skal
se kongen i hans prakt.
tilbede i hans tempelhall
hans nåde og hans makt.

Han så opp mot himmelen

Når Jesus ber løfter han blikket sitt mot Gud. Igjen og igjen fortelles det at han så opp mot himmelen. Han, som er kommet ned fra himmelen, han ser opp, ikke ned. Vi ble skapt til å se opp. Synden gjør at Kain går med senket hode. Synden binder oss til jorden. Til Abraham sa Gud: Løft blikket ditt og tell stjernene om du kan. Se opp til meg og tro, Abraham. Jesus så opp mot himmelen som om han så den usynlige ansikt til ansikt.

Ved Lasarus sin grav hører vi at Jesus så opp mot himmelen og sa: *"Far, jeg takker deg fordi du har hørt meg. Jeg visste jo at du alltid hører meg"* (Joh 11,41-42). Ansikt til ansikt med Gud ber han og sier Far.

Slik kan vi også frimodig løfte våre øyne til Gud i bønn, for Jesus har åpnet veien like inn til Guds hjerte for oss. For Jesu skyld kan vi be i hans navn og si: Far, du som er i himmelen... .

Jesus ber, takker og synger salmer

Før sin død feiret Jesus påske sammen med de tolv disiplene. Ved påskemåltidet som feires som en gudstjeneste, ber Jesus de bønner som hører til ved bordfelleskapet. Han velsigner Gud og takker Gud for brødet og vinen. Han bryter det usyrede brød i stykker og gir det til disiplene og sier at det er hans legeme. Det skal brytes i stykker på korset og gis til liv for dem, ja, for hele verden.

Etter måltidet rekker han dem velsignelsens beger, idet han takker Gud og sier at det er hans blod som utgydes for dem, ja, for hele verden. Ordene "velsignet" og "takke" rettes mot Gud som er giveren av brød og vin og alle gode gaver (Mat 26,26ff.) Det samme er tilfelle i dag i jødisk bordbønn: "Velsignet/lovet være du, Herre vår Gud, verdens konge, som bringer frem brød av

jorden. Velsignet/lovet være du, Herre vår Gud, verdens konge, som har skapt vintreets frukt."

Sammen med disiplene synger Jesus salmene 113-118 fra Bibelens bønne- og salmebok. Det er en del av ritualet til påske og var sannsynligvis litt som gregoriansk sang. Salmene inneholdt lovsang, profetier, bønner med takk for Guds omsorg og frelse. Sammen med Israels folk sang Jesus disse salmene mange ganger i sitt liv. "Takk Herren, for han er god, hans trofasthet varer til evig tid." Med de ord går de over til Getsemane hagen på Oljeberget.

Han falt på sitt ansikt og bad

Påske feires ved fullmåne, og de har hatt lys nok til å finne veien fra nattverdsalen gjennom byen til Getsemane på Oljeberget. Jesus sier: *"Sett dere her, mens jeg går dit bort for å be."* Så tar Jesus tre av dem, Peter, Jakob og Johannes, med seg litt lenger inn i hagen. Han vil ha dem ved sin side like til det siste. *"Han gikk et lite stykke fram, falt på sitt ansikt og bad: Far! Er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi! Men ikke som jeg vil, bare som du vil."*

De tre har hørt Jesu bønner, for de har overlevert Herrens ord til oss. Men de kunne ikke holde seg våkne og våke sammen med sin Mester. Fortvilet til døden kjemper Jesus alene i bønn: *"Min Far! Kan ikke denne kalk gå meg forbi uten at jeg må drikke den, da skje din vilje!"*

Kalken som Gud gir sin sønn, er hans vredes kalk med Guds dom over en syndig menneskeslekt. Gud lot all vår skyld ramme ham. Min skyld! Din skyld!

"Far, skje din vilje!" Den bønn har Jesus lært sine disipler, og slik ber han selv. Markus gjengir Jesu bønn med Abba (arameisk). Det ord uttrykker Jesu aller dypeste tillit til Gud som sin far. Muligens har han som regel sagt Abba i sine bønner; mens han nesten aldri sier Gud.

Før i tiden sang vi ofte:

Hin time i Getsemane
Jeg aldri glemme kan,
Da jeg i angst og blodig sved

Fikk se deg, Gud og mann.
Jeg glemmer ei, jeg glemmer ei,
Jeg glemmer ei din ve,
Da jeg deg så i angst på kne
Hist i Getsemane.

Da jeg blant hagens dunkle trær
I ånden vandret om
Jeg så hvor tungt Guds vredes dom
På deg, min Jesus, lå.

Forlatt du og av dine ble
Ja av din Fader med,
Og aldri jeg utgrunne kan
Hva da ditt hjerte led.

Men skulle en gang blive kald
Min kjærlighet til deg,
Da minn meg om Getsemane
Og om din sved for meg!

Min Gud! Min Gud!

I den dypeste fornedrelse med utstrakte armer, naglet til et kors, roper Jesus: *"Min Gud, Min Gud, hvorfor har du forlatt meg?"* Han roper i den ytterste fortvilelse med et sitat fra Sal 22. Derfor Gud og ikke Abba/Fader.

Som Guds lam bærer Jesus all verdens synd på sitt legeme. Han rammes av Guds vrede og dom og åpner dermed veien til paradiset for oss. Her i den dypeste smerte ber Jesus for sine fiender. *"Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør."* Mesteren gjør i praksis det han hadde lært disiplene.

Hebreerbrevet skriver om Jesus i hans lidelse: *"Han har i sitt kjøds dager, med sterkt skrik og tårer, båret fram bønnen til ham som kunne frelse ham fra døden. Og han ble bønnehørt for sin gudsfrykt. Enda han var Sønn, lærte han lydighet av det han led. Og da han var fullendt, ble han opphav til evig frelse for alle dem som er lydige mot ham, og han ble av Gud kalt yppersteprest etter Melkesedeks vis"* (Heb 5,7-10).

Guds vilje var at Jesus skulle dø. Bønnen ble besvart da Gud oppreiste ham fra de døde påskedag. Nå lever han for evig og dør ikke mer.

Og vi skal leve med ham for evig! Halleluja!

I dine hender

I gudsforslåtelsens mørke roper Jesus til sist med høy røst: *"Far, i dine hender overgir jeg min ånd!"*

I den ytterste nød ropte han fortsatt på sin far i himmelen, og i dødens øyeblikk legger han sitt liv i fars hånd, i tillit til ham som frelser fra den evige død.

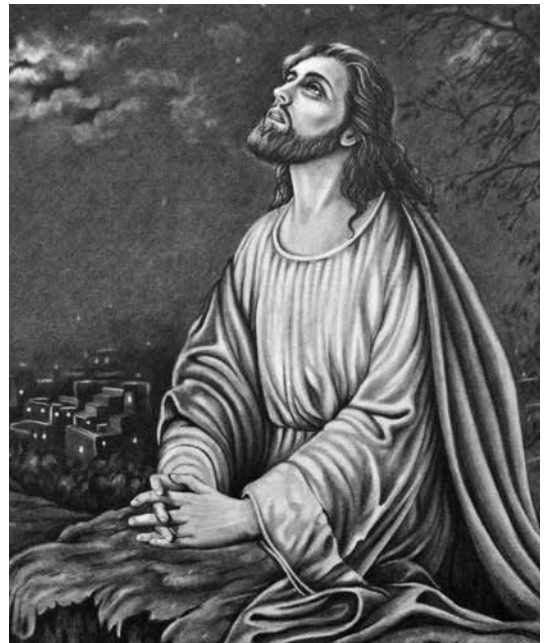
Hva blir din siste bønn? Og min?

Fordi jeg har en frelser fra synd og død og helvete, en yppersteprest i himmelen, blod som renser meg fra all synd, som ber for meg, så vil jeg ønske at min siste bønn blir som Stefanus bad: *"Herre Jesus, ta imot min ånd!"* Jesus reiste seg fra sin fars trone i himmelen og tok imot Stefanus (Apg 7).

Jesus vil også ta imot deg - og meg! Amen!

Jeg er i Herrens hender når dagen gryr i øst.
Jeg er i Herrens hender i alt som med meg skjer.
Jeg er i Herrens hender når dagen dør i vest.
Jeg er i Herrens hender når dødens bud meg når.

□



Kristningskongene

AV STEINAR HANDELAND

Tittel: "Kristningskongene fra Kaukasus og Jødeland"?

Forfatter: Jørgen Høgetveit

Forlag: AKF Krossen Media

På lærerskolen hadde jeg en meget god historiker som sterkt understreket: Hvem har skrevet historien og hva er ideologien bak?

I dagens norske politiske og religiøse uro i Det norske hus, er dette heftet en tankevekker for alle som er opptatt av "våre røtter"! Fra kilder og litteraturliste henter Høgetveit fram flere professorers bøker om saken, som blir mer og mer belyst og hentet fram fra glemselen i flere lands studier av saken. Avisutklippene i flere land viser det.

Går Norges arv tilbake til folkeslagene i Kaukasus som rømte for Øst-Romerne via Russland, Saxerland og Sigtuna i Sverige? Deres videre ferd og arv gikk til hele Norden. Mye tyder på det.

Kan noen av jødernes 12 stammer ha kommet til Kaukasus fra Assyria og Ninive og Babels angrep senere, som fikk store folkegrupper til å rømme videre på de store elvene Volga, Don, Dnepr, Donau og kom til Kvit-Russland og ble med i folkevandringerne rundt Svartehavet og Kaukasus mot dagens Europa, eller blandet seg med vaner og æser og tok senere avsted mot nord, som Ynglingeætten vi kjenner? Hvor hadde disse folkeslagene sine åndelig "sed og skikk fra"? Harald Hårfagre sin far, Halvdan Svarte, kom fra Sigtuna og var den første kristningskongen. Ynglingeættens folk ønsket å få landene styrt etter kristenretten. På Moster i 1024 innførtes "Hellig Olavs lov" med dyptpløyende endring og bærekraft til folk og nasjon som "kristenretten", Gulatings kristenrett.

De vendte seg mot hedenske religioner og det var ikke krav om personlig omvendelse, men om nye former i samfunnslivet. (Ikke drepe barn og gamle, ikke ha onde rettskilder, ikke undertrykke fattige, trolldom og offerplasser ble forbudt, holde høytidsdager, søndag m.m.)

Lovene ble en nasjonalsamlende faktor i landet. Prof. T. Titlestad peker på folkestyret og tingsystemer, Gud er Gud for begge regiment og Guds vilje skulle være rettskilde for samfunnet.

Winston Churchill peker på den eminente skips kunst og samarbeidet med Norden og England/Skotland. Angrepet på klosteret Lindesfarne i 793 gav paven i Roma et sjokk, og friheten ble kjempet for av kong Olav mot den romerske organiserte motstand på Stiklestad i 1030, ja, helt fram til "kong Sverre talte Roma midt imot" og Magnus Lagabøte laget rettsstat før 1350 med demokratisk tingrett. I starten av skissen finnes et vink til vår samtid – og vi håper heftet blir lest av mange i dagens åndskamp! □

Bestill Bibelsk Tro for 2019 og få nr 5 og 6 for 2018, samt CD-en "Himmellengt" med sanger av Olav Fjermedal.

Portrett av en kristen

AV EIVIND GJERDE

Tittel: Christian - Portræt af en kristen

Forfatter: Hans Erik Nissen

Forlag: Forkynderfonden 2018

Hefte: 76 sider

Christian – Portræt af en kristen

Christian er en fortelling om en videregående elev som blir kristen på en påskeleir han blir invitert med på. I boken blir Christian sitt nye liv som kristen beskrevet gjennom to kampfulle år. Boken er svært velskrevet, oppbyggelig og lærerik. Forfatteren Hans Erik Nissen skriver med stor sjelesørgerisk og bibelsk innsikt hvordan Christian gjennom sine troskamper kommer til hvile i frelsesverket som Jesus Kristus har fullbrakt.

Boken har mye å gi både for unge kristne og for troende som har levd med Gud i mange år. Boken gir en klar veiledning i det svært sentrale spørsmålet i den kristne tro – Hva betyr det egentlig å være en kristen?

Hans Erik Nissen (1938-2016) var en velkjent og respektert forkynner, sjelesørger og veileder. Han var i mange år forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole (LMH) i Hillerød like nord for København i Danmark.

Hans Erik Nissen har gitt ut flere bøker. Den mest kjente i Norge er andaktsboken : Ett er nødvendig , som har kommet i flere opplag her i landet.

Alt Hans Erin Nissen skriver er klart evangelisk, med en varm sjelesørgerisk tone. Det gjelder i høyeste grad denne vesle boken om Christian. Den anbefales på det sterkeste. Les den selv og gi den gjerne som gave til unge kristne!

Boken er på dansk, men språket er så lettfattelig at det skulle ikke by på noen vanskeligheter å lese den. Den kom ut første gangen allerede 1976 på Credo Forlag. Denne utgaven ble også oversatt til norsk. □

Til vore danske bladmodtagere!

AV IMMANUEL FUGLSANG

Som det vil være bekendt for de fleste af jer, havde Bibelsk Tro gennem en lang årrække en dansk bankkonto. Og dette fungerede meget tilfredsstillende for både bladet og de danske bladmodtagere, som herved kunne spare et væsentligt gebyr i forbindelse med såkaldte udenlandske overførsler.

Denne ordning blev af Danske Bank opsagt med virkning fra året 2018, og Bibelsk Tro har derfor fået undersøgt, om der kunne etableres en anden løsning, så der alligevel kan foretages overførsler til en dansk konto.

Efter en prøveordning gennem nogle måneder er det nu en glæde at kunne meddele følgende:

Fremover kan nedennævnte danske bankkonto

(opsamlingskonto) benyttes til betaling af abonnement, bøger m.v. samt gavebeløb til Bibelsk Tros arbejde:

7620 7543588

Efter bemyndigelse fra stiftelsen PÅ BIBELENS GRUNN står kontoen registreret som tilhørende Bibelsk Tro's danske kontaktperson, Immanuel Fuglsang, med tilføjelsen "Opsamling Bibelsk Tro". Og kontoens indestående vil efter nærmere aftale blive overført til stiftelsens norske bankkonto – antageligt 2-3 gange om året.

Eventuelle spørgsmål kan rettes til Immanuel Fuglsang (mobil 50 88 06 24 - mail immanuel.fuglsang@teliamail.dk) eller Olav H. Kydland (olav.kydland@lyse.net). □



BIBELSAMLINGEN PÅ AUDNASTRAND LEIRSTED

10. - 14. juli 2019

Motto: "Lær meg å kjenne dine veie"

Talere: Egon Jensen, Knut Pedersen og Finn Asmussen

Onsdag 10. juli

Kl 16.00 Registrering

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Åpningsmøte. Jensen taler. Pedersen avslutter møtet

Torsdag 11. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 11.00 Familiemøte. Finn Asmussen taler. Åshild og Finn synger

Kl 13.00 Middag

Kl 15.30 Kaffe

Kl 16.00 Bibeltime. Jensen: "Samme lønn" (Matt 20,1-6)

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Møte. Pedersen taler.

Fredag 12. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Bønn. Bibeltime. Jensen: "Hvor er du på vei mot?" (Heb 11,1-7)

Kl 10.00 Barnemøte v/Finn Asmussen m/flere

Kl 13.00 Middag

Kl 15,30 Kaffe

Kl 16.00 Sangmøte ved Finn Asmussen

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Møte. Pedersen taler. Barnekoret synger

Lørdag 13. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Bønn. Bibeltime. Jensen: "En levende tro, ser det usynlige hjem"
(Heb 11,8-40)

Kl 10.00 Barnemøte v/Finn m/flere

Kl 12.30 Middag

Kl 15.00 Tur

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Møte. Pedersen taler. Barnekoret synger

Kl 21.30 Forfriskninger. Frie vitnesbyrd.

Søndag 14. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Nattverdmøte v/Dagfinn Natland

Kl 11.00 Møte. Pedersen taler. Barnekoret synger

Kl 12.30 Middag med avslutning

Priser for 2019: Døgnpriser: Voksne kr 580, ungdom 13-19 år kr 340, barn 5-12 år kr 190, Familie maks kr 1900. Loftsrom kr 400. For vask av rom betales kr 150. Campingvogn/bobil kr 100 pr døgn. Telt: kr 100.

Ta gjerne med laken, dynetrekk og putetrekk. Leie av trekk koster kr 100.
Priser for enkelte måltid: Voksne: Frokost kr 100, middag kr 170 og kveldsmat kr 120. Ungdom: 13-19 år: Frokost kr 80, middag kr 110 og kveldsmat kr 80. Barn 5-12 år: Frokost kr 50, middag kr 80 og kveldsmat kr 55.

Dersom de som bor i Campingvogn/bobil og telt inntar alle måltid i spisesalen, betales ikke leiepris for Campingvogn/bobil og telt.

Info/påmelding:

Dagfinn Natland, tlf 52799807 / 95129320, e-mail: dnatland@frisurf.no eller til Olav Hermod Kydland, tlf 91860275, e-mail: olav.kydland@lyse.net

CD

"Jeg hviler i nåden!"
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,-



Det nye Norge - Avkristningens konsekvenser

AV PER HAAKONSEN

Den stille revolusjon

I Norge har det skjedd det jeg vil kalle for en stille revolusjon. Det inntrådte på 70 og 80 tallet. Det var tiår med abortlov, likestilling, samboerskap og homofili. Det fortsatte inn i vårt århundre med ny ekteskapslov og diskrimineringslov. En utvikling som kjennetegnes ved at kristne verdier ryddes til side.

En revolusjon innebærer at bestående verdier erstattes med helt nye verdier. Tilværelsen snus på en måte på hode. Det som før var rett, blir nå galt, og det som før var galt, blir nå rett.

Men den norske revolusjonen kan ikke sammenliknes med den franske revolusjonen eller oktoberrevolusjonen i Russland. I begge disse tilfellene var det folket som gjorde opprør mot det bestående. I det norske tilfelle var det omvendt. Det var landets elite, landets meningsbærere, som media, akademia, regjering og politikere som trådte helt nye verdier ned over hodene på det norske folk. Folket ble aldri spurt. De nye verdiene ble markedsført som noe selvfølgelig, en åpenbaring som sto over enhver diskusjon. Det skulle bare være sånn, punktum.

Det Norge vi kjente fra tidligere og senest på 1950 og 1960 tallet har forsvunnet. Vi får nye verdier som har erstattet de gamle. Og hva er det så som forsvinner, og hva er det nye som er kommet inn?

Det som forsvinner er vår nasjonale kultur, nasjonale verdier og vårt nasjonale tenkesett. Alt som kan knyttes til det særnorske, herunder kristendommen, fases ut.

Inn kommer multikulturen, internasjonalisering og et globalt tenkesett. Menneskerettighetene er blitt samfunnets nye ledesnor, eller som professor Terje Tvedt sier: Menneskerettighetene blir det sekulære samfunns nye religion. Menneskerettighetene er noe alle måtte gi sin tilslutning til for å handle riktig og moralsk. I denne kulturomveltningen

blir likestilling og homofili de nye flaggsakene. Kristendommen blir forvist til skammekroken.

I Bondeviksregjeringens stortingsmelding nr. 49 (2003 -04) vedgår regjeringen at kristendommens stilling i samfunnet var gått tapt. Stortingsmeldingen ble lagt fram i kjølvannet av den såkalte verdikommisjonen, nedsatt av statsminister Bondevik i 1998. Bondevik ønsket opprinnelig at kommisjonen skulle bekrefte kristne verdier som landets fellesverdier. Men dette skjedde på et tidspunkt hvor staten allerede hadde akseptert multikultur og menneskerettigheter som nye fellesverdier. Dette utelukket kristne verdier og kommisjonen endte med total forlis.

Terje Tvedt skriver i en kommentar at på samme måte som Stiklestad betegnet kristendommens seier i Norge, symboliserer Bondeviks verdikommisjon kristendommens nederlag som samfunnets verdigrunnlag.

Det er forøvrig betegnende at i nevnte stortingsmelding blir ordet kristen ikke nevnt en eneste gang, mens ordet muslim blir nevnt ni ganger. Meldingen inneholdt ingen referanser til norsk kultur.

Men det norske var blitt forsøkt utradert flere ti-år tidligere. I Oddvar Nordlis Stortingsmelding nr. 74 (1979-80) blir det norske folk omtalt som en majoritetsbefolkning – ikke som nordmenn. Dette var en ny terminologi som skulle understreke at vi nå levde i et multikulturelt samfunn.

I 1995 kom Gro Harlem Brundtlands med en utredning (NOU) der den norske kulturen ble fullstendig avskrevet. Vekten skulle nå legges på innvandrernes kultur. I hele utredningen på 207 sider ble norske verdier ikke nevnt en eneste gang.

Året etter sa daværende kulturminister Turid Birkeland at hun overhode ikke trodde det var viktig å verne om det norske.

Det er dette jeg vil kalle for den stille

revolusjon. Menneske-rettighetene blir opphøyd til et nasjonalt dogme til erstatning for kristendommen. Det flerkulturelle samfunn kommer som erstatning for nasjonale verdier. Bak dette ligger troen på at menneskeheten bæres oppe av universelle verdier.

Det vil si at våre politikere mener at det finnes felles verdier i alle religioner og kulturer, og det er dette samfunnet nå skal bygge på. Å satse på en spesifikk religion eller en spesifikk kultur blir sett på som dysfunksjonelt, for ikke å si bakstreversk. Vi er nå alle del av det store universelle fellesskap.

Men det var ingen som spurte om du og jeg var enige i dette. Vi ble bare stilt overfor et fait accompli (en kjensgjerning).

Kongens tale

Det nye Norge som nå stiger fram ble glimrende illustrert av kong Haralds tale i slottsparken 1. september 2016. Vi sakser:

”Det er ikke alltid så lett å si hvor vi er fra, hvilken nasjonalitet vi tilhører. Det vi kaller hjem, er der hjertet vårt er – og det kan ikke alltid plasseres innenfor landegrenser.” Dette er en hyllest til multikulturen.

”Nordmenn er jenter som er glad i jenter, gutter som er glad i gutter, og jenter og gutter som er glad i hverandre.” Dette er en hyllest til normløshet.

”Nordmenn tror på Gud, Allah og ingenting.” Hva vi som folk tror på, betyr ikke lenger noe. Alt er like bra.

De som trodde at kongen skulle tale om norske verdier, norsk kultur, og norske tradisjoner, tok altså grundig feil. I stedet gir han tilkjenne et radikalt brudd med fortiden. Nordmenn har ikke lenger enerett på sitt eget land. Nå kan alle med like stor rett kreve landet som sitt. Kristendommen avfeies med at Allah er like bra som Kristus.

Kongen taler på vegne av det offisielle Norge. Han slår fast at noe uavvendelig har skjedd. Det nye Norge har steget fram fundert

på unikultur og troen på verdensomspennende felles verdier. Borte er både nasjonen og kristendommen. Kongens tale ble lovprist av en samstemt norsk presse.

Det nye Norge er et dårlig varsel for oss som har en personlig kristen tro. Vi er i beste fall å forstå som museumsgjenstander. På litt sikt er det all grunn til å tro at kristne verdier vil bli forstått som sand i maskineriet. Det er trolig med rette. Kristne verdier lar seg ikke forene med normløshet, eller med andre religioner som islam, ei heller med nasjonalstatens oppløsning.

Vi er altså ikke på parti med den nye verdensanskuelse. Det vil nok bli følbart. Vi nordmenn er vant med å marsjere i takt og mene det samme. En radikal motpol basert på kristen tro, vil ikke bli akseptert.

Og da kan vi stille spørsmålet:

Når begynte avkristningen og hvorledes har den utviklet seg over tid?

Det er de som vil trekke trådene helt tilbake til opplysningstiden på 1700 tallet. Det var en gjennombruddstid for vitenskap og fornuft. Men det var samtidig et angrep på tradisjonelle autoriteter som stat og kirke. Sannheten ble ikke lenger forvaltet av religionen alene. Tvert om, frigjøring fra kristendom ble sett på som en forutsetning for menneskets frie utfoldelse. Tankegangen var meget lik den vi finner i toneangivende kretser i dag. Man setter mennesket i sentrum. Mennesket er alle tings mål.

I en leder fra januar 2009 skriver daværende redaktør i Dagen Odd Sverre Hove at det er vanlig å datere starten på avkristningen i Norge tilbake til 1880-årene. Han viser til at tankene fra opplysningstiden for alvor slo inn over norsk kulturliv på slutten av 1800-tallet.

Nesten alle av de store kulturpersonene fra denne tiden som Bjørnson, Wergeland (død 1845), Garborg og Kielland tok stilling mot kristendommen. De var alle opptatt av å bygge det nasjonale Norge, men dette måtte være et Norge som var fri for tradisjonell kristendom. Det gjaldt særlig kirkens syn på ekteskap og moral, men også sentrale kristne dogmer ble retusjert bort.

Betydningen av at kultureliten vender seg imot kristendommen, er at den grunnleggende enighet om de verdier som samfunnet skal bygge på, kommer under press. Tradisjonell kristendom var ikke lenger det selvsagte verdigrunnlag.

Denne utviklingen forsterkes ved innmarsjen av den liberale teologi. Også den var influert av opplysningstidens tanker. De momenter i den kristne tro som ikke holdt mål i møte med den moderne vitenskap, måtte lukes bort. Det bibelske budskap måtte tilpasses den sunne fornuft.

Vi må også nevne Øivind Andersen. Han var opptatt av historiens faser og slår fast at vi nå er inne i det han kaller for forkastelsens fase. Den kjennetegnes ved at den sataniske innflytelse tar overhånd og en hedensk tenkemåte blir mer og mer populær. Det gror fram en åndelig mentalitet med forakt for Guds ord og kristelige verdier. Idealet i slike tider blir humanitet og liberalisme.

Forkastelsens fase begynte omtrent på 1850 tallet, skriver han. Men så føyer han til det de fleste andre unnlater å nevne: slike tider drar etter seg Guds rettferdige dom. Og da viser han til de kriger vi har hatt i det 20. århundre – altså første og annen verdenskrig.

På begynnelsen av 1900 tallet makter kristenfolket å gjøre motstand. Men på 1930-tallet begynner det å rakne. Både politikken og kulturlivet er i mellomkrigsårene preget av radikale strømninger. Hos Knut Hamsun for eksempel spiller kristendommen ingen rolle. Sigurd Hoel og Arnulf Øverland står fjernt fra kristendommen. I det politiske liv er Arbeiderpartiet på full fremmarsj og de er erklærte motstandere av kristendom. De gjør sitt beste for å luke kristendommen ut av skoleverket.

Så kom krigen og angrepet på Norge. Kristne ledere i kirke og misjon organiserte seg i noe som het Kristent samråd. De så 9. april 1940 som en Herrens straff over forfallet i landet. I en fellesuttalelse fra oktober 1940 heter det: "Det gjelder for oss å høre hans røst og bøye oss i oppriktig bot for våre synder."

Ole Hallesby sa det slik: "Gud har rett når han tukter og straffer oss her i Norge. Vi har

syndet så meget og så grovt her i landet, både de troende og de vantro, både den enkelte og folket, at Gud ikke kunde utsette straffen lenger." Men så legger han tankevekkende til at mange mennesker "ser ikke Guds veldige hånd. De forstår ikke Guds rettferdige straff over Norges synder."

Tankegangen her er nøyaktig den samme som hos Øivind Andersen. Gud må overgi menneskene til dom fordi de setter seg opp mot ham.

I dag ser vi at mange kristne viker tilbake for en slik tankegang. Gud dømmer riktignok, men ikke før på den ytterste dag. Her i tiden er det bare Guds nåde som gjelder. Men dette er en helt bibelfremmed tanke. En tanke som bare viser hvor langt bort fra Bibelen selv mange kristne er kommet.

Etterkrigstiden

Etterkrigstiden preges av tre klare utviklings-trekk: Arbeiderpartiets kamp mot kristne posisjoner; kristenfolkets tilbakelente holdning og framveksten av et overflodssamfunn.

Det er summen av disse tre kreftene som knekker kristendommens posisjon i samfunnet. Den islamske innvandring som kommer mye senere, fungerer bare som et slags begravellesbyrå. Muslimene kommer til duk og dekket bord, til et hus som allerede er tømt for åndelige verdier.

En av dem som raskt forstod at vi i de første etterkrigsårene var kommet i en ny situasjon, var Egil Aarvik. I boken "Vi gjemmer oss på bedehuset" slår han fast at vekkelsens tid er forbi. Den forsvant allerede i mellomkrigsårene. Krigen hadde ikke brakt oss noen åndelig fornyelse slik mange hadde håpet. Det har skjedd en endring i folkets grunninnstilling til kristendommen, skriver han. Kristendommen eksisterer ikke lenger som en realitet i folkets bevissthet. Folk tror på levestandard, ikke på Guds velsignelse.

Egil Aarvik forstod hva som var i emning. "Nyhedenskap" var et ord som han ofte

brukte, og nyhedenskapen var i ferd med å ta overhånd, skriver han. Men han møtte ingen forståelse verken i kirken eller på bedehuset.

Utviklingen i etterkrigsårene er nok kjent for mange. Men vi våger oss allikevel på en rask oppsummering.

Det første angrepet på det kristne verdigrunnlag kom allerede i 1946 med statens overtakelse av Oslo Lærerskole. Den ble drevet av Indremisjonsselskapet og var en bærebjelke i kristenfolkets innflytelse på samfunnet. Men fra nå av skulle all lærerutdanning være et statlig ansvar.

For Arbeiderpartiet var Oslo lærerskole en anstøtsstein. Partiet innså at dersom det skulle klare å forme det norske samfunn i sitt bilde, måtte den innflytelse som lekmannsorganisasjonene representerte, brytes ned.

Fra Stortingets talerstol ble dette sagt i klartekst. Fra Arbeiderpartiets representanter het det at Oslo lærerskole representerte pietisme og trosfanatisme. Kirke- og undervisningsminister Kaare Fostervoll mente at Oslo lærerskole var en sektorskole og uforenelig med den demokratiske utvikling i landet.

Professor Ole Hallesby, også formann i Indremisjonen, reagerte med å si at vi nå hadde fått et flertallsdiktatur som var uforenelig med demokratiets vesen. Den kristne dagspressen uttalte seg i liknende vendinger.

Men i det store og hele var kristenfolket

passive. Kristenfolket var opptatt av fred og gjenreisning. Prof. Carl Fr. Wisløff skriver i sin kirkehistorie at kampen mot nazismen hadde tappet kristenfolket for alle krefter. De var ikke innstilt på å ta kampen opp mot et nytt statstyranni. Kristenfolket var gått inn i en "åndelig dvaletilstand".

I 1953 inntreffer den saken som mer enn noe annet skulle bli skjebnesvangert for kristendommens plass i det norske samfunn – den såkalte helvetesdebatten. Professor Ole Hallesby holder en radiooverført søndagspreken fra Storsalen i Oslo. I talen sier han blant annet følgende:

"Hvordan kan du som er uomvendt legge deg rolig til å sove om kvelden, du som ikke vet om du våkner i din seng eller i helvete?"

Dette falt Kristian Schjelderup, biskop i Hamar tungt for brystet. Han rykket umiddelbart ut og sa at læren om evig helvetesstraff ikke hørte hjemme i kjærlighetens religion. Dermed gjaldt striden ikke bare Hallesbys valg av ord, men det stod om et hovedpunkt i kirkens lære.

Vi skal ikke gå nærmere inn på denne debatten, men nevner bare at Schjelderup fikk full støtte av Kirkedepartementet, som konkluderte med at han ikke hadde satt seg utenfor bekjennelsen.

På et stort lekmanns møte på Nærbø i Rogaland 1.mai 1957 konkluderer Hallesby med å si at fra i det øyeblikk den verdslige statsmakt gav Kristian Schjelderups teologi sin godkjen-

NY CD!

"Jeg takker deg, Herre!"
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).



nelse, opphørte Den norske kirke å være en bekjennelseskirke.

Det må vi si oss hjertens enig i. Det var ikke Kirkemøtet i Trondheim i 2017 som satte punktum for kirken som bekjennelseskirke. Det skjedde 60 år tidligere.

Schjelderup hadde angrepet et kjernepunkt i den kristne lære. For dersom det ikke fantes noen fortapelse, hva skulle man da frelses fra? Hele forsoningslæren kom med ett i et nytt lys.

I årene som fulgte gikk man stadig stillere i dørene når det gjaldt tale om synd, dom, død og fortapelse. Den hellige Gud måtte vike plassen for "den alminnelige kjærlige Gud". Samfunnet var i endring og kirken måtte tilpasse sin teologi om den fremdeles skulle være en folkekirke.

Det siste eksemplet på hvor vi i dag har havnet, gir biskopen i Bjørgvin Halvor Nordhaug. I et intervju med Dagen 24. mai i fjor sier han at det å fokusere på synd, dom og nåde ikke vil slå an. Slik tale kommuniserer ikke med dagens mennesker. Kirken må heller fokusere på Guds plan med menneskene om et godt og meningsfylt liv.

Kirken oppgir med andre ord å forkynne det kristne evangelium.

Den samme Schjelderup ble årsak til ny strid noen få år senere. I 1961 ble Ingrid Bjerkås ordinert til den første kvinnelige prest i Den norske kirke av nettopp Kristian Schjelderup. Før ordinasjonen uttalte seks av landets ni biskoper at kvinnelig prestetjeneste var uforenelig med Guds skaperordning og utsagn i Det nye testamentet.

Seks år tidligere i 1955, hadde et enstemmig professorråd ved Menighetsfakultetet (MF) uttalt at det var stridende mot Den Hellige Skrift at kvinner kunne inneha presteembetet.

Debatten om kvinnelige prester kom til å rase i flere ti-år. Høsten 1972 skjedde en dramatisk endring. Et flertall i MFs lærerråd var kommet til den slutning at de aktuelle tekstene i Det nye testamentet måtte sees i lys av datidens samfunnsordning. Det

dreide seg følgelig om et ordningsspørsmål. Kvinneprestspørsmålet var ikke lenger i strid med Guds ord og kirkens bekjennelse.

Et betydelig mindretall mente at det måtte være galt å gjøre formaningene i Skriften tidsbettinget. Kvinnens underordning var ikke noe tids-historisk som vi i vår egen tid kunne heve oss høyt over. Mindretallet fryktet for de konsekvenser flertallets resonnement ville føre med seg.

Det var også hovedpoenget til den kjente svenske biskop Bo Giertz da han i november 1976 kom til Menighetsfakultetet for å tale om kvinneprestspørsmålet.

Kvinneprestspørsmålet er selve "testfrågan", sa han.

"Testfrågan på hva?" På bibeltroskap.

"Å være kristen er å tro som apostlene" sa Bo Giertz." Guds menighet er bygd på apostlenes og profetenes grunnvoll. Men er vi villige til å holde fast på apostlenes lære, spør han. Det er her kvinneprestsaken kommer inn og blir selve "testfrågan."

Tankegangen er den at Guds ord verken kan endres eller rokkes. Det er ikke tidsbettinget, men står fast til alle tider. Hvis man nå begynner å trekke den slutning at den ene av Paulus sine formaninger er bestemt av datidens oppfatning, så kan det samme resonnementet anvendes også på alle andre formaninger i Det nye testamentet. Man begir seg med andre ord inn på en rutsjebane som ingen ende har.

Menighetsfakultetets vedtak skapte presedens for at formaningene i Det nye testamentet kunne forstås som tidsbettingede. Man førte inn begreper som "vår tids forståelse". Men ved å gjøre dette fraviker kirken det reformatoriske prinsipp "Skriften alene". Ved å oppgi dette prinsippet fratok kirken seg selv det eneste redskapet den hadde til å demme opp for utviklingen. Den kunne ikke lenger si: "Det står skrevet".

Helvetesdebatten og kvinneprestsaken er de to viktigste sakene i kirkens etterkrigshistorie. Helvetesdebatten åpner for at det går an å ha to ulike syn i kirken på et så sentralt lærespørsmål som frelse og fortapelse. I kvinneprestspørsmålet angripes den kristne etikk og den gudgitte skaper

ordning. I begge sakene angripes Bibelens autoritet. Det som senere kom til å skje, er egentlig bare en logisk videreføring av disse to sakene.

Det neste ti-året, 70-tallet blir et dramatisk vendepunkt. I tur og orden demonterer nå Arbeiderpartiet de kristne posisjonene. Bare ved en anledning reiser kristenfolket motstand, abort-saken. Ved første gangs behandling i Stortinget i 1975 klarer Folkeaksjonen mot fri abort å samle inn 600 000 underskrifter mot loven. Det fører til at den blir utsatt i tre år.

Regjeringen sier rett ut at målsettingen er å omforme samfunnet. Tradisjonelle kristne verdier skal bort og erstattes med likestilling og demokrati. Sentralt står Familiemeldingen 1973-74 og Likestillingsloven fra 1974-75. I begge disse Stortingsdokumentene angripes og omdefineres den tradisjonelle kristne forståelse av familien, barne-opdragelsen og samlivsspørsmål.

Likestilling var det nye ideologiske dogme som brøt igjennom på 70-tallet og som ble brukt som brekkjern for å fjerne kristne posisjoner i samfunnet.

I dag har likestillingstanken nærmest fått en religiøs posisjon. Det er selvsagt at likestilling må ligge til grunn for alle de vedtak som blir

gjort overalt i samfunnet. Selv kirken har ingen motforestillinger.

Likestilling er også en grunnleggende forutsetning for det flerkulturelle samfunn der alle religioner og kulturer skal ha lik verdi. Kristendommen har, til tross for sin posisjon etter grunnloven, i praksis ingen fortrinnsrett.

I tidligere foredrag har jeg talt om likestillings-tankens historiske røtter. At den går tilbake til den franske revolusjon og stod meget sterkt i den kommunistiske verden. Vi får nøye oss med å slå fast at likestillingstanken er sekulær i sitt vesen og at den fra første øyeblikk hadde brodd mot religionen.

I henhold til kvinnebevegelsen representerer Bibelen det patriarkalske mannssamfunn som kvinnebevegelsen er til for å bekjempe. Det er blitt sagt at drivkraften i kvinnebevegelsen er "et egalitært raseri" som retter seg både mot tradisjonelle institusjoner og ordningene i Guds skaperverk.

Vi finner ingen bispeuttalelser fra dette tidsrommet som tar opp likestillingsprinsippet eller likestillingsloven. Carl Fr. Wisløff karakteriserer Den norske kirke på denne tiden som "den villførte kirke". Og da er vi som nevnt, tilbake på 70-tallet.

En av de få som engasjerte seg var Jørgen

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer



Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2019-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2018,
samt CD-en "Himmellengt" med sanger skrevet av Olav Fjermedal.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

Høgetveit som reiste land og strand rundt med foredraget "Nå må vi våkne". Foredraget ble anbefalt både av Øvind Andersen og Carl Fr. Wisløff. Men kristenfolket lot seg ikke vekke.

Den saken som mer enn noe annet har bidratt til å avkristne Norge, er Arbeiderpartiets kamp for å få kristendomsfaget ut av skoleverket.

I 1969 bestemte Stortinget at skolefaget "kristendoms-kunnskap" ikke lenger skulle være å betrakte som kirkens dåpsopplæring. Vedtaket førte ikke til at kirken startet sin egen dåpsopplæring. Det skjedde først i 2003 da Stortinget vedtok den såkalte trosopplæringsreformen – 34 år etter at skolens dåpsopplæring var fjernet.

Men Arbeiderpartiet har ikke vært alene om å ønske kristendommen ut av skolen. Også den kulturradikale delen av Venstre ønsket det samme. Og da er vi på 1880-tallet.

Men det var først under Arbeiderpartiet at ting begynte å skje. På partiets landsmøte i 1918 het det med prisverdig klarhet: "Kristendomsundervisningen utgår av skolens fagkrets". I henhold til Arbeiderpartiet marxistiske grunnsyn var kristendom og kirke en del av det kapitalistiske samfunn som partiet var til for å bekjempe.

I 1997 fikk vi kronen på verket. Da ble KRL-faget etablert. Det innebar at ulike reli-

gioner og livssyn ble presentert side om side. Det ble uttrykkelig forbudt å presentere en religion som bedre eller sannere enn en annen. Jon Kvalbein, skribent og skolemann, sa at KRL-faget var "dødsstøtet" mot den kristne oppseding i norsk offentlig skole."

Kampen om skolens innhold var selvsagt en kamp om å forme de unges sinn. Skulle det sosialistiske byggverk lyktes måtte de selvsagt ha kontroll med hva som rørte seg i hodene på de unge.

Kirkehistoriker Bernt Oftestad skriver at Arbeiderpartiets arbeid for å få kontroll med skole og lærerutdanning ikke bare var et produkt av sosialisme, men også av et glødende kristendomshat.

Kirken og de kristne organisasjonene viste i alle disse årene en helt uforståelig tilbakeholdenhet. Å ta opp kampen for å bevare kristendommens plass skoleverket og dermed i det norske folk, synes å ha vært en fjern tanke. Det er ingen lenger som er villig til å våge skjorten for troens sak, klaget Carl Fr. Wisløff. Det var ingen som ønsket kamp og strid. Fred og velstand synes å ha veid tyngre.

I 1972 ble loven som forbød samliv mellom mann og kvinne uten å være gift, konkubinatenloven, opphevet. Det var ikke lenger straffbart å leve sammen uten å være gift. Med det ble

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord
Bankkontonr. 3201.59.73713
Vipps: 538699 mrk. Støttefondet



ekteskapet, hjemmet og det tradisjonelle familiemønster satt under press. Kvinnen skulle frigjøres fra slike bindinger, het det.

Fra kirken kom det ikke et ord. Ingen prest torde si fra prekestolen at samboerskap var synd.

I 1978 fikk vi abortloven. Det kristne synet om at det ikke er tillatt å ta liv, ble skjøvet til side til fordel for selvbestemt abort.

Loven ble sett på som en milepæl i kampen for kvinnens frigjøring. Selvbestemt abort var det viktigste fremskrittet for kvinner i vårt århundre ved siden av stemmeretten, ble det sagt. Kvinnen måtte selv få bestemme over sin egen kropp. Uten rett til å bestemme over egen fruktbarhet finnes ingen frihet.

Forbudet mot abort kan føres helt tilbake til Kristian den V's lov av 1682. Det var forbundet med dødsstraff å "ombringe fosteret", som det het. Dødsstraffen ble ikke avskaffet før i 1842, men straffebestemmelsene stod ved lag helt frem til 1960-tallet.

Kvinnebevegelsen var meget bevisst på at kampen for selvbestemt abort også var en kamp mot kirken og de kristne verdiene. Etter deres syn stod to grunnleggende syn mot hverandre: Var livet gitt av Gud, eller var livet gitt av kvinnen? Etter at flertallet for loven var sikret, kunne de triumferende utbryte at Eva hadde satt seg i Herrens sted. Det var jo mer riktig enn de selv ante. De kunne med tilfredshet notere seg at det kristne livssynet og kirkens syn på kvinnen, var nedkjempet.

Selvbestemt abort er et uhyggelig trekk ved ethvert samfunn. Det er et uttrykk for at den gamle hedenske skikk med å sette uønskede barn ut i skogen, er tilbake. Det er som Per Lønning skrev da han i 1975 fratradte som biskop i Borg: "Abortloven er en markert stillingstagen for et hedensk menneskesyn og mot den kristne visjon av menneskeverdet."

Den som i dag tør røre ved abortloven blir møtt med et raseri som for mange er helt uforståelig. Men det er som Øivind Andersen skriver om forkastelsens fase, den kjennetegnes ved at en satanisk åndsmakt tar overhånd.

Det neste som vitner om kulturskifte og

avkristning på 70-tallet er homofilisaken. Det siste kapitlet i den saken ble skrevet på da kirke-møtet i 2017 med overveldende flertall og etter en enstemmig tilråding fra bispemøtet vedtok å sidestille likekjønnet vigsel med ordinært ekteskapsinngåelse.

Kirkemøtets flertall mente at kirkens enhet og samhold måtte veie tyngst. Mindretallet mente at Bibelen var forpliktende for kirkens liv og lære. Det siste burde jo ha vært et selvsagt standpunkt for en kristen kirke.

Ser vi historisk på det, var seksuell samhandling mellom menn forbudt i henhold til norsk lov helt frem til 1972. Da ble den siste bestemmelsen i straffeloven opphevet. Med det var en lang rettspraksis brakt til opphør. Helt siden 1687 var seksuell omgang mellom menn forbudt i henhold til norsk straffelovgivning. I likhet med abortpraksisen var dette forbundet med dødsstraff. I 1842 ble den endret til tukthus. Homofili som psykiatrisk diagnose stod ved lag til 1977.

For kirken har dette vært en ødeleggende sak. Så sent som på bispemøtet i oktober 2007 uttalte 9 av 11 biskoper at kristen tro forstår at ekteskapet skal være mellom en mann og en kvinne. Ti år tidligere hadde biskopene uttalt at å sidestille heterofilt ekteskap med homofilt samliv måtte ansees som kirkesplittende vranglære.

De to som ikke fulgte bispemøtets flertall, var Hamarbiskopen Rosemarie Køhn og Oslos biskop Gunnar Stålsett. Argumentet til de to biskopene var at det bibelske forbud mot homofili var en ren menneskelig overlevering som vår tid ikke kunne være bundet av. Skriften alene er ikke norm, sa Gunnar Stålsett, den må åpnes med samtiden som nøkkel. Med det tilkjennegir han et klart brudd med Skriftens autoritet.

Fortsetter i neste nummer (nr. 4)

CD-er:

Foredrag av Per Haakonsen:

"Israel og Midtøsten akkurat nå"

"Det nye Norge – Avkristningens konsekvenser" Kr 20 pr. CD + porto

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966-70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Claus L. Munk (1948-2018)

Født 1948 på Bornholm, Danmark. Fjellhaug misjonsskole 1971-1975. Landungdomssekretær i Luthersk Mission i 14 år. Forlagssjef i Luthersk Mission i 12 år. Forlagsredaktør i seks år. Dessuten har han vært lærer i 22 år på Luthersk Missions misjonsskole i Hillerød og senere København til utdanning av misjonærer.

Carl Olof Rosenius (1816-1868)

Svensk vekkelsesforkynner og redaktør av "Pietisten".

Per Bergene Holm

Født 1964 i Larvik. Fjelltun bibelskole

1983/84. Mellomfag hebraisk 1987.

Teologisk embetseksamen 1988. Feltprest 1988-90. Grunnfag nordisk og historie 1989. Ped.sem. 1990. Lektor ved Kvitsund gymnas 1990-92. Rektor ved Bibelskolen på Fossnes fra 1992.

Kjell Helland

Født 1953 i Eikelandsosen i Fusa. Utdannet som adjunkt. Underviste i 27 år ved Sygna videregående skole i Balestrand. Har vært ungdomsarbeider i Indremisjonsskipnaden og kretssekretær i Den indre Sjømannsmisjon. Er nå pensjonist.

Thoralf Gilbrant (1919-2004)

Predikant, forfatter og redaktør.

Jørgen Bernhard

Født 1939 i Græsted, Danmark. Fjellhaug Misjonsskole 1962-64. Cand. theol. fra København 1973. Misjonær i Etiopia 1974-78 og 1998-2006. Leder for LMs Missionskole 1978-94.

Immanuel Fuglsang

Født 1947 i Danmark. Pensjonert bankprokurist og postekspeditor. Fritidsforkynner i forskjellige misjonsforeninger.

Per Haakonsen

Født i Bergen i 1942. Magister i statsvitenskap fra Universitetet i Oslo. Mellomfag i kristendom fra Menighetsfakultetet. Yrkespraksis fra Forsvarsdepartementet, Landbruksdepartementet og kommunal forvaltning. Kontorsjef ved Norges Landbrukshøgskole. Nå forfatter og foredragsholder på heltid. Utgitt tre bøker om Israel.

Jens Nikolai Ludvig Schørring (1825-1900)

Dansk prest og salmedikter

Johan Svensli (1869-1988)

Smed i Eidsvåg i Romsdal



M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	12. mai	11.00	Ottar Endresen
Søndag	19. mai	11.00	Gunnar Soppeland
Mandag	20. mai	19.00	Jakob Trodahl. Ordet og Israel
Søndag	26. mai	11.00	Steinar Handeland
Søndag	02. juni	11.00	John Peder Samdal
Onsdag	05. juni	19.30	Bibelgruppe
Møter i pinsen. 8. – 10. juni. Per Bergene Holm og John Peder Samdal. NLL			
Søndag	16. juni	11.00	Steinar Malmin
Søndag	23. juni	11.00	Jon Olav Østhus
Søndag	30. juni	11.00	Kjell Magnor Kvalvåg
Onsdag	03. juli	19,30	Bibelgruppe

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:



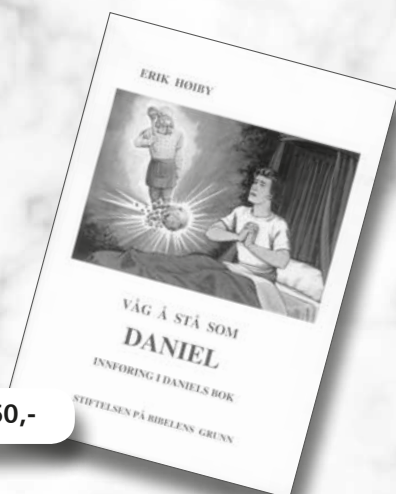
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høiby.



Kr 160,-



Jesus er veien til himmelen

CD med sang av Unge Røster fra Namsos.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Porto kommer i tillegg til
de ulike priser på
bøker og CDer!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Bankgironummer: 32600739823

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

O, herlige dag

Av Johan Svensli

1) O, herlige dag da han tok all min synd,
Den sank i det bunnløse hav.
Mitt hjerte ble fylt av en glede og fred,
Han visshet i sjelen meg gav.

2) Min Jesus ble såret og knust for min synd,
For straffen på Sønnen ble lagt.
Da dette ble levendegjort for min sjel -
I Kristus er friheten bragt.

3) Hvor godt å få smake det levende ord,
Det kan ei min tanke forstå.
Men Kristus alene han kan og formår,
Å frelse det bortkomne får.

4) Når kampen mot synden og kjødet er endt,
Jeg arven i himmelen får.
Tenk da få skue ham slik som han er,
Jeg legedom fikk ved hans sår.

5) At porten er trang og at veien er smal,
Det passer dog aldri for kjød,
Men veien må følges om vi skal nå frem,
Til himmelens salige hjem.

6) Min tro den er dyrebar, men der er strid!
Jeg kjenner meg ofte så svak
Og dømt og fortapt, men i nåden satt fri,
Min, Jesus, mitt alt, evig takk!

7) Nå kan jeg hver dag villig bøye meg ned
Ved korset og tale med ham.
Det signende sted for en synder å gå,
Å legge sitt liv i hans hånd.

8) Jeg sitter her ensom og tankene går
Til alle de kjære jeg har.
Min bønn er at alle må samles en gang,
Hos Jesus, min Frelser og far.

(Det er fortatt enkelte språklige forandringer)

Kan synges på: Hvor underlig er du i alt hva du gjør (Nr 403 i Sangboken)